

Bilag 15.

Den almindelige danske
Lægeforening.
Hovedbestyrelsen.

København, den 21. Januar 1937.

Til Folketingsudvalget angaaende Lov om Adgang til Svangerskabsafbrydelse.

Hovedbestyrelsen takker det højtærede Udvalg for Tilladelsen til at faa personligt Foretræde. Det er Hovedbestyrelsens Ønske at uddybe og supplere de Betragtninger vedrørende Forslag til Lov om Foranstaltninger i Anledning af Svangerskab m. v., man i Skrivelse af 27. November 1936 fremsatte.

Efter Hovedbestyrelsens Mening fremgaar det saavel af selve Lovforslaget som af de Bemærkninger, der ledsagede dets Fremsættelse i Folketinget, at Lovgivningsmagten overvejer at give Adgang til Svangerskabsafbrydelse ikke alene i Tilfælde, hvor *Sygdom* betinger Fare for Kvindens Liv eller Helbred, men ogsaa hvor en saadan Fare foreligger af *andre Aarsager*, saavel af fysisk som af psykisk Karakter.

Dette Omfang af Svangerskabsafbrydelsens Lovlighed ses ikke at ændres, for saa vidt Udvalget skulde tilslutte sig det nye Forslag til Formulering af Paragraf 1, Stk. 1, Pkt. 1, der ifølge Dagspressen er fremsat af Justitsministeren. („Naar Svangerskabsafbrydelse er nødvendig for at afværge en alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred“).

Uanset, hvilken af de to foreliggende Formuleringer af Paragraf 1, Stk. 1, Pkt. 1, der vælges, overlades det alene til to *Læger* at træffe Afgørelse af, hvorvidt lovlig Indikation for Svangerskabsafbrydelse foreligger. Medens dette er naturligt, saa længe der er Tale udelukkende om *rent* medicinske Indikationer, maa det vække Betænkeligheder hos Lægestanden, naar der i Indikationen indgaar et større eller mindre socialt eller humanitært Moment. Man maa i denne Forbindelse erindre, at Lægerne vil komme til at handle under et betydeligt Strafansvar (jfr. Paragraf 6, Stk. 2), og dette kan eventuelt medføre, at adskillige Læger for at være paa den sikre Side indskrænker deres Indikationer til de *strengeste* medicinske — hvilket ikke vil være i Overensstemmelse med den Aand, hvori saavel Kommissionens som ogsaa Justitsministeriets Forslag er fremsat. Hovedbestyrelsen befrygter derfor, at en Gennemførelse af Lovforslaget i den foreliggende Form vil bevirke Uensartethed, Vilkaarlighed og Usikkerhed ved Afgørelser om Berettigelsen af Svangerskabsafbrydelse Landet over til Skade for Befolkningen.

Skulde dette blive Resultatet, vil den sundhedsmæssige Fare, Kvaksalveri ved Fremkaldelse af Abort betyder, ikke blive begrænset effektivt.

For at indskrænke Mulighederne for Uensartethed og Vilkaarlighed vil Hovedbestyrelsen henstille, at Ansvar for Afgivelse af Indikation i de Tilfælde, der berøres af Forslagets § 2, Stk. 1, blev henlagt til Samfundsorganer, som